

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przysługuje:

- 1) matce albo ojcu,
- 2) opiekunowi faktycznemu dziecka,
- 3) osobie będącej rodziną zastępczą spokrewnioną w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej,
- 4) innym osobom, na których zgodnie z przepisami ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy ciąży obowiązek alimentacyjny, z wyjątkiem osób o znacznym stopniu niepełnosprawności - jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Skoro z powodu konkretnie istniejących przyczyn zdrowotnych wskazana jest konieczność stałego współdziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji niepełnosprawnego dziecka, to oczywistym jest, że wskazana jest konieczność stałej lub długotrwałej opieki w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji niepełnosprawnego dziecka. Trudno bowiem sobie wyobrazić, że konieczne jest współdziałanie rodzica w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji niepełnosprawnego 10-letniego dziecka (a w każdym razie dziecka do 16 roku życia), a jednocześnie nie będzie konieczne sprawowanie stałej lub długotrwałej opieki w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

*Wyrok WSA w Krakowie z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt: III SA/Kr 136/19*